

blive indlemmede, uagtet de ønske det; men det er, som ogsaa fremhævet af den sidste ærede Taler, ubestrideligt, at der har været Villighed til at bringe Ofre fra Københavns Kommune til Fordel for den tilbageblevne Del af Sognet. Jeg skulde være meget tilbøjelig til at gaa i den Retning, som blev antydet af den sidste ærede Taler, at man gav Sognet denne Skadeløsholdelse, eller hvad man nu vil kalde det, uden dertil at knytte nogen Betingelse, og at man i det hele taget under denne Sags videre Behandling havde sin Opmærksomhed henvendt paa, at der ikke skete nogen som helst Uret for denne Del af Sognet, altsaa Hvidovre, som blev tilbage, og at der i det hele tages saa meget Hensyn til det, som der kan. Paa den anden Side mener jeg dog ikke, at man af Hensyn til denne Uoverensstemmelse skulde forkaste Lovforslaget eller forsøge at tvinge Københavns Kommune til at gaa ud over det, den har været villig til at gaa til; thi jeg tror, at derigenem vilde den hele Ordning kunne blive sat i Fare. Det vilde vel ogsaa være ensbetydende med, at Ordningen for Sundbyerne og Brøndshøj tillige blev sat i Fare, eftersom det ikke blot er fra Amtsrådets Side, at der næres Ønske om en samtidig Ordning, men det er ogsaa i høj Grad fra Magistratens Side, at et saadant Ønske næres. Skal der gøres Forsøg paa yderligere Forhandling i denne Sag, kan jeg næsten forudse, at der ikke vil kunne komme en Lov i Stand, medens jeg dog har det bestemte Haab, hvis dette høje Ting lægger Vægt derpaa og nærer Ønske i saa Henseende, at det skulde kunne lykkes at komme til en Vedtagelse af samtlige tre Love allerede i indeværende Aar. — At der er visse Forhold, der ordnes bedre i mindre Kredse, saaledes som det ærede 11te kongevalgte Medlem fremhævede, maa jo naturligvis tiltrædes af enhver, men jeg tror dog, at i de allerfleste og vigtigste og største Forhold er det af Betydning for disse Sogne at komme ind under en saa stor Administration, som Københavns Kommune er, og blive delagtige i de Goder, som Hovedstadens Indbyggere have Del i, i alt Fald i det ikke ringe Omfang, som Lovforslaget tilsigter. Det vilde heller ikke være muligt, at Københavns Kommune vilde komme i det Tilfælde at bringe store Ofre for den Sags Gennemførelse, uden at det samtidig maatte indrømmes, at disse Ofre kunne nogen til gode, og det vilde altsaa i dette Tilfælde blive de paagældende Kommuner, saaledes

at det ogsaa deraf synes at fremgaa, at det maa være en Ordning, der er til Fordel for disse Kommuner i det store og hele, selv om der naturligvis som anført kunde være visse Forhold, som kunde ordnes lige saa vel inden for den lille Kommune som inden for den store. Jeg mener derfor at kunne anbefale det høje Ting at vedtage disse Lovforslag saa vidt muligt uforandrede i den Skikkelse, hvori de ere forelagte i Henhold til de truffe Overenskomster, saaledes at det dog undersøges, hvorvidt det er fuldt forsvarligt at lade en Del af Hvidovre Sogn blive tilbage paa de Vilkaar, som der er foreslaaet, og om der kan være nogen Grund til at vise denne tilbageblivende Del af Sognet en endnu større Imødekommenhed end den, som det jo er erkendt, der allerede er vist, saaledes som Forslaget foreligger. Med disse Ord skal jeg altsaa anbefale det foreliggende Forslag til videre Fremme.

Neergaard: Det er jo naturligt, at man maa søge ved et saadant Lovforslag at gøre Ret og Skel til alle Sider; men naar man skal gøre det, skal der ikke alene tages Hensyn til Sognekommunen og Staden København. Der er et andet Forhold, der maa tages Hensyn til, nemlig Forholdet mellem Amtskommunen og Staden København og det Tab, som Amtsrepartitionsfonden vil lide ved Indlemmelsen af det paagældende Areal. Nu er Forholdet det, at der fra Københavns Amtsråd, nærmest i Anledning af Forslaget om Indlemmelse af Brøndshøj Kommune, som staar i nær Forbindelse med det foreliggende Forslag, er fremkommet Udtalelser om, at man ikke kunde være tilfreds med den Bestemmelse, der findes om Afvikling af Forholdet mellem Amtsrådet og Københavns Kommunalbestyrelse, hvilken Bestemmelse indeholdes i § 20 i Forslaget om Indlemmelse af Brøndshøj og i det foreliggende Forslag i § 19, og man udtaler tillige en Anmodning om, at der maa blive givet Amtsrådet pekuniær Erstatning for det Tab, som Amtsrepartitionsfonden vil komme til at lide, ligesom man bestemte erklærer, at den Henvisning, der i Bemærkningerne til Lovforslaget om Brøndshøj § 20 — her § 19 — findes til Loven af 17de Maj 1873 angaaende Indlemmelse af Sognekommuner i Købstadkommuner, kan man aldeles ikke føle sig tilfredsstillet ved. Man føler sig ængstelig ved denne Henvisning, og jeg maa ærlig talt sige, at jeg godt kan forstaa Amtsrådets Ængstelse i saa Henseende. Naar jeg ser, hvad denne Lov af